

Kiss Péter

Ünnepnapok után

(versek, novellák)

TARTALOM

Versek

Valentin
Játék
Hétköznapi boldogság
Egy éve tán... (Az AMF oldalán)
Csalogató
Elmúlás
Bőjti szelek...
Szerelmed betakar...
Szürkület
Akácvirág
Kánikula
Fényképek (egy IWIW tag képeihez)
Az énekes rigó
Csendesesen...
Gólyacsapat
Augusztus
Az este
Vándordal
Lassan járok...
Szeptember végén
Már október...
Ősz, reggel, szerelem...
Eső szital...
Temetőben
Ki vagyok?
Temetőbe menet
Év vége felé
Téli örömök
Utak...
Forró kávé...
Fekete
Apám
Sakál...
Adventi fények
Amikor veled vagyok...
Áhítat...
Karácsony, ragyogás...

Novellák, elbeszélések

A dolgok pozitív oldala
Az örök Éva
Férfiszolidaritás
Szeretem az állatokat
Kerítés melletti egyperces
Plébániai egyperces
Kisbolti (majdnem) egyperces
A nő telefonál
Könnyút éjszakára...
Karácsony reggeli egyperces

Versek

Valentin

Nap csókolja görbe ráncos homlokom
Februári halványfényű alkonyon
Nem csikordul lábam alatt jeges kín
Árnyjátékot vetít elém Valentin
Átvonulnak néma hangú szerelmek
Homlokcsókok ölek érintetlenek
Melenget ki soha engem nem hagyott
Tárja-nyitja előttem az ablakot
Bűneimben tovább lépni nem merek
Útját állja halványkék tekinteted

2007. február 14.

Játék

Szürke tollú mondatom
Lóg a nedves balkonon
Kinn esőbe ütközik
Fák mögé ereszkedik
Kutyám pofája már tele
Amint elkapja s megy vele
Fele-fele alapon
Osztozunk a koncokon
Csontokon sötét ebem
Én magam a rímeken

2007. február 22.

Hétköznapi boldogság

Megszólítanának múltó holnapok
Átkarolnának a síró tegnapok
Megkarcolhatnak a fényes fegyverek
Rámtekintenek mögöttem kék szemek
Szólamok közt bukdácsolnak hallgatag
Álmatag szívemben kongó halk szavak
Nem találnak rám az ünnep percei
Lábam nyomát immár rendre elnyeli
Barnaruhás fülbesúgó hazugság
Eltaszított hétköznapi boldogság...

2007. február 28.

Egy éve tán...

(Az AMF oldalán)

Egy éve tán, hogy írtam én ide
Nagy boldogsággal, új hittel telve.
Körmöm akkor még nem volt reszelve,
Arcomon sugárzott a víg mosoly...
Nem vagyok divatos máig mégsem,
Néhanapján róla elgondolkodom.
Ha nem tellett csöpögő, szerelmi,
Forrón áradó, hangos szenvedélyre:
Bánhatom, mert mindaz, ami talmi,
Nem kenem rá pirított kenyérre,
Vajam kezemről rég lecsorogott...
De jó, ahogy most elhangozhatott!
Örülhetek: ez tőlem származik!
Ha olvastad, kezet rázok veled,
Ez volt nekem bizony a századik...

2007. február 28.

Csalogató

A tavasz egy pillanatra
Bebújt a kerítésléc alatt,
Állt a garázsajtó betonja
Előtt, és leejtve állát
Bambán elcsodálkozott:
Milyen bátor és merész volt,
Hogy ennyi sok galádság,
Késedelem, mennyi sárfolt,
S mi előtte volt kevés vígság
Után, mégis bemerészkedett...
A téllal szövetkezve jött.
Egy kocsmában züllöttek le.
A hideg itt-ott elszökött,
A meleg hangját feledte,
Bajuszuk megpörkölődött.
Napsugarat tolt orra előtt,
Meggondolta magát, kabátját
A fagyalbokorra dobva
Felkapaszkodott a dombra,
S elbújt a táncos felhők mögött...

2007. március 3.

Elmúlás

Hideg bélyegét nyalta rám
Éppen, amikor ablakát
Rám nyitotta a vélt tavasz.
Láttam, hogy egy tengelic pár
Kapkod fenn a nyírfaágon.
Most nem tél, ami behavaz.

Gondolatom az, mi ugrál
Körben horpadt koponyámban.
Mint mézszínű lenge madár
Az étket adó gallyakon
Száll, s halovány árnyékokon
Bizakodón társára vár.

Nem lesz többé talmi percem
Napom csíkos tarsolyában.
Magamhoz engedem nyomban,
Ki engem immár megkeres
Halványuló tompa hangon
Éltem hátsó harmadában.

Ha megúszom, és nem látom
Mindent elnyelő mély ölet,
Ki tudja, meddig halasztom,
S bár nőni fog velem a tét,
Némán fekszem majd előtte,
Félretolva híg panasza.

Addig is előrekúszok
Ismételve, megbotolva.
Gyökerekbe kapaszkodom.
Álruhám félretéve,
Napot halkán elkerülöm,
Arcom feltjét eltakarom.

Ha majd egyszer eljön reggel
Kitöltetlenül a napom,
Ígérem, nem húzódozom.
Ruhám korcát elsimítom,
Sötét mélybe lépek csendben,
Fejemet vállára hajtom.

2007. március 28.

Böjti szelek...

Böjti szelek szánkáznak lyukas hátamon.
Ráncos nyakamat nyaldossa halvány eső.
Árnyékom orrom előtt szaggatva látom,
Feledve hátrál előlem talmi erő.

Megérinteném hosszú sápadt arcodat.
Sóhajtvá nyúlok dadogó ajkad felé,
Lecsókolja vértelen sápadtságomat,
Nem hagyva elbukni, és veszni semmivé.

Árokpartok rongyos pereméről szólok.
Szembesülök immár vacogó magammal.
Elsimulnak lassan az érces határok,
Rám köszönnek múlandó valóságukkal.

Lila bőrrel fázón beléd kapaszkodom.
Köröttünk halovány nem maradt semmi más,
Együtt elsüllyedünk, veled sóhajtozom,
Ha szólít a múlttól való szabadulás.

2007. április 4.

Szerelmed betakar...

Szerelmed betakar, mint harmatos
Májusi szélben a szíromhullás.
Napot bújtató rácsodálkozás,
Mivel még most is én vagyok adós.

Hajnalunk, reggelünk együtt őszült.
Nyarunk féltő, csendes homályával
Nem rombolta le sose haraggal,
Ha a másik mégis ellenszegült.

Szenvedélyünk nem, csak testünk kopott.
Gyümölcsére most is rátalálunk,
Soha nem kell ettől meghátrálnunk,
Örömünk senkitől el nem lopott.

Éjszakánk, ha majd hosszú útra kél,
Türelem padjára, ha leülünk,
Könnyű sóhaj nem fakad nélkülünk:
Együtt fonja be testünket a tél.

2007. május 5.

Szürkület

Szélnek intó kusza ágak
Fújnak át kopott lombokon.
Hátam húzott bőre hasad
És keres hanyag ráncokat
Szakadt ing nyomán a szövet.
Nyakamban nem leng feszület.
Ajkamon a sóhaj lassan
Összetett mondattá dagad.
Hideg májusi hangokat
Morzsol a lila alkonyat.
A holnap szürke falához
Támasztja halovány magát.
Nem hallom a jövő szavát:
Elnyomja lassú ígéret.
Hollószín olcsó szemérmes
Rág ma csontig az elmúlás...

2007. május 9.

Akácvirág

Fehér fürtök, forró illatok
Rám tapadnak zöld zümmögéssel.
Mézcsurgató nedves holnapot
Ígérnek fényes serlegükkel.
Halovány gondolattal jönnek
Lányszagú, fátyolos hajnalok,
Égi kékek. Talán álmodok...
Bódultan, buján és ledéren
Szorít magához minden kis ág,
Megfojt a részeg akácvirág...

2007. május 14.

Kánikula

Perzsel a Nap, elhasal a fű között
A lassuló agy kaszált gondolat.
Tapogat, fog, simogat, forró vasat
Suvaszt a hátamhoz kíméletlenül.
Minden jóérzés immár elmenekül,
Könyörög tompa semmittevés után:
Csipetnyi hűvös árny kellene csupán,
Ha megváltó eső elő nem kerül...

Hőség ostora csapódik keservül
Szétmálló ingemnek korcai közé.
Már a dohogó mellem is az övé,
Forró homlokom föld alá menekül.

Mögöttem senki, én vagyok egyedül.
Elköhintem immár hártvás sóhajom,
Lebegek, aztán lehúz minden tagom.
Botor káromlás pislákol legbelül.

2007. június 20.

Fényképek (egy IWIW tag képeihez)

Hugimmal

Combbal, karral összesimult két „tojás”
Hol vagy te, honnan az én-határ?
Illatos mosolyok, ajkak, egybefonódás

Szoros

A túlpárt pókháló-homályban.
Láb előtt a tajték elterül.
Szél szelődül tűzött hajában,
Combja közt a vágya hegedül.

Nézek

Aranykerettel, smaragdból nézek én.
Elbűvöllek: vállam halma is tiéd...
Vagy nem hiszed talán, hogy szerelmem jó?
Elguríthatod: fényes ezüstgolyó!

Vigyori

Szemüveges ív alatt
Ajka pírja szétszalad,
Orra, álla kis hegyes,
Bordó blúza oly begyes...
Nem is nézek odáig,
Hiszen ő rám vigyorig...

Tenger

Zöld világból csobbanó csillogás
Rózsa kedvű harmatos mosoly
A tekintetünk immár fogoly:
Dombok, halmok, frissítő látomás...

2007. június 21.

Az énekes rigó

Nézem, hogy a hárs alatt
Friss kukac után kutat.
Meg-megindul, körbenéz,
Rám emelve gombszemét.
Szúr, kotor a lomb alatt,
Újra lódul, elszalad.
Zörgő sárga szőnyegén
Útban van cement szegély:
Vén beton, a szürke úr,
Mint felfestett fény-kontúr
Terpeszkedve útban áll,
Jönne már a kis madár...
Túl felen van még kukac,
Fordulat kell nem a harc!
Minden gond feledhető,
Ó, ha én lehetnék ő...

2007. június 25.

Csendesen...

A hangomat nehéz emelni
Átalszólni több csapáson át
Ma minden küzdelem csak talmi
Nem fújok meg többé harsonát

Átmulatni három éjszakát
Kellemetlen volna énnekem
Szellemem is csupán hat karát
Csendes búját jobban kedvelem

Harsány hang fülemben nem kerül
Vatta nélkül tart a némaság
Mellemlenek a dobszó nem feszül
Két kerékkal küllős a világ

Rókaszörű langyos éjszakán
Rám akadnak barna dallamok
Halványszélű lila hangaszál
Illatával együtt alhatok

2007. június 27.

Gólyacsapat

Ősz anyóhajat sodor reggel a lenge nyári szél
Megpihen a halványkékű fáradt égbolt köldökén
Feltámadott vattacsomó könnyű lábú fellegen
Elidőzik éjszakát tolt tompa fényű két szemem
Magával húz gólyaszárnyú alázatos gondolat
Mint ahogy az ég felé tört fehér-sötét kis csapat
Vitorlázik széttárt karral mozdulatlan hallgatag
Sóhajtom az elmúlt boldog tavaszokat nyarakat

2007. július 27.

Augusztus

Felhők mögül halvány fények tompán hullanak
Pókhálóssá szikkadt, száraz, szomjas ajkakra.
(Nem tudom, hová került a hűvös esti szél.
– Ellopott talán a bújó, szürke messzeség?)
Csak csapzott hajú, forró gránitok peregnek
Az ég felől felém. A forróság nem kímél.

Szemlesütve nézem én a futó árnyakat.
Hallgatok, és nem találják meg a víg szavak.
(Rádióból Queen dalának harsány songja szól,
Múló álmok, romok, rések között áthatol.)
Fecskecsapat gomolyog a fonnyadt hárs körül.
Az idő nem lohol. Kutyánk unottan csahol.

2007. augusztus 13.

Az este

Tó ölében, zöldaranyban
Fűzfalábam áztatom.
Nád tövében megtalálom
Délutánom, nappalom.
Átkarolom fényderekad,
Ám, ha mégis ellököm,
Hűvös karral, mázajakkal,
Csókok nélkül költözöm.
Vár a tónak torkos mélye,
Néma szájú vén halak,
Jó nagy, barna szikla kéne...
Ráállnék, leomlana.
Fényes körmöm háta csorbul,
Bár erőmet bírom én,
Csókod várom, s újra orvul
Rám lehel a sűrű éj...

2007. augusztus 15.

Vándordal

Roppant hátú hegedűmből nyekereg a nóta,
Horgas állam koptatója nézeget alóla.
Három húrja váltakozva kéreget a nádból,
Gyanta híján vonóm alja sikoltozik, gyászol.
Hangszeremnek burka vászon, zárja is csak madzag,
Fatokjáért három deci szilvalevet adtak.
Árok tövén éjszakánként hegedűm a támasz,
Csendesülő életemben nincs megnyugvás, válasz.
Hátranyúlok tarisznyámba, holdvilágba nézek,
Kenyérhaját keresgélek, egérfészket érzek.
Ölbe veszem szárazfámat, ujjaimtól pengjen,
Jó szerencsém bajtól óvjon, kárhozattól mentsen.

2007. augusztus 18.

Lassan járok...

Lassan járok én ma már a
szökehátság dombokon.
Visszasírom álmaimat
csalogányos alkonyon.
Könnyű léptem, érces hangom
szégyenszemre elhagyott,
nádas mögött, sásban, sárban,
békák között baktatok.
Néhanapján rám kopogtat
lángosképű szerencsém:
csókot adnak, simogatnak,
ágyba hívnak... elmennék...
Kormos éjek, kérges álmok,
göndör napok, hajnalok,
mindahányan elhamvadnak,
maradéknak itt vagyok.

2007. augusztus 23.

Szeptember végén

Harmatba botló hajnali vállak,
türkizbe forduló reggeli kék,
messzibe nyúló halk akarattal
sóhajok küldenek túlféli fényt.

Barnuló fákon zizzenő lombok
Sárba, ha mártják a rongyos esőt,
görbülő hangon a sárgarigó
átfuvolázik a bús temetőn.

Megkopott már a napszínű lárma,
falra vetítetten ágak alatt,
homlokom szürke boltozatára
kúszott fel éjjel egy vén gondolat.

2007. szeptember 24.

Már október...

Reggel a köd nyűgömmel együtt
puhán a zsebembe könyörög
néhány fénylő barna gesztenyét.
Halvány fuvallattal szórja szét
a szűrős párát vállaimról,
s lassan hajló derekam fölött
átkapaszkodik a betűző
ferde napsugár fonatába.
Hidegben reszketnek a fények.
Az árnyak megbújnak nedvesen.
Csiga vonszol csillogó nyomot
az aszfalton. Csápol csendesen.
Átsürgök görbe házikóján,
mint minap hatvan évem felett.
Kettővel azon is túl... azám!
Eldobnám mind a kettőt lazán,
ha nem ragaszkodnának ezek
a ragadós, ős szagú évek
olyan bús-keservesen hozzám.
Így húzom a nyakba akasztott,
szúrágta, kopottas koloncot,
amíg csak tudom magam után.

2007. október 1.

Ősz, reggel, szerelem...

Hallgatom, hogyan rikolt
egy harkály a fák között.
Tarka háta felvillan
sárguló lombok mögött.
Vidám szellő évődik
rozsdásodó gallyakkal,
romló avar szagába
kapaszzkodik a hajnal.

Új reggeli kékségbe
nézünk a paplan alól,
szerelmes a gondolat,
mely langyosan átkarol.
A mozdulat ismerős,
éveken át megszokott,
érzékeket borzoló,
mindig is újat hozott.

Lepedőnk felgyűrve már.
Öledben halkan locsog
az elszenderülő vágy.
Derekunk, lám nem mozog.
Csönd besűg az ablakon,
lehunyja kandi szemét,
mit az őszt nekünk hozott
ágyunkra teríti szét.

2007. október 11.

Eső szital...

Az október tarkómhoz tapadt,
mint szálkás gesztenyelevelél
döngölt agyagút hajlatába.
Foggal, körömmel feltéptem,
erek közt csillogó napsugárt,
gyöngyöt, hiába kerestem.
Szívós köd kabátom alatt járt.
Szitált eső csókolt arcon,
csikorgatta csorba agyarát,
báván nézte, hogyan fázom,
mellemet a hideg járta át.
Csöndben ránk kopog november.
Holtakkal beszélni indulunk,
koszorúkkal, virágokkal
telik meg lassan a hajlékunk,
sötétbe bújt emberekkel,
kikkel majdan együtt haladunk
az örök megnyugvás felé.

2007. október 27.

Temetőben

Lombok alatt halmok,
betonból alakok,
kőbe vájt elmúlás,
hamvadó hallgatás,
mészbe karcolt évek,
csoszogó öregek,
megállni készülnek,
messze a fészület...
Gyertyaláng elgörbül,
reményük eltölpül.
Mormogó, halk ima
hajt vigasztalóra.
Könnyes a gondolat:
özvegyek suttognak.
Alant már mindenik
békéért alkuszik.
Mosolyra fakadnak
szendergő halottak,
mikor a kövek közt
gyerekhang gügyörög
nem tudva elmúlást,
csak élni, semmi mást.

2007. november 1.

Ki vagyok?

Földre dobott kártyaköteg vagyok.
Minden lapom többszínűre nyomott,
mégis, hátam egyformára hagyott,
zsíros-fényes, halványra koptatott
szürkeségét látod.

Fekszem csöndben, szólni nem akarok,
arcom földön, hideg sarat kapott.
Ászom három bubiba karolva
többé nem véd, állam kiakadva
hanyattvágom magam.

2007. november 15.

Temetőbe menet

Puhán kopog a lépés
Nem takar a kerítés
Koszorús, kulcsolt kezek
Földbe vert tekintetek
Szemekben rejtőző könny
Kutyacsaholás, közöny
Összesúgnak öregek
Fonott hajuk: gyökerek
Közelen a Teremtő
Megtelik a temető...

2007. november 17.

Év vége felé

Múlt időket kelletlen boncolom,
szép napokat mellemen hordozom.
Szúrja bőrömet akácfa gallya,
foltos homlokom markában tartja.
Öröm dallamát fülembe tenné
angyal-szólam, így év vége felé.

Gyermekek harsány hangját hallgatom.
Tagadva minden sörtés alkalom...
Fenyőág, gyanta, gyertya, hősés,
illatok, borok, csókok, égi kék.
Gondom feledve, ölembe rejté,
hogy könnyű legyek év vége felé.

2007. november 22.

Téli örömök

Reggel szikrázik a hólepel.
Fazékfejű vidám hóember
piros gyermekarcokon nevet.
Új a szánkó! Dombon le! Mehet!
Tompán huppan a gyerekzsivaj
a hóbuckák felett. Hajahaj!
Jobb a pálya, mint tavaly!

*

Bevásárló házban butik,
ruhahegyek, cipők, pulcsik.
Nem számít, hogy mibe kerül,
csak hogy kedvesem majd örül.
Kiürült az új pénztárca,
előkerül hitelkártya,
csökken a lé, nő az öröm...
(lelkiismeretem nyögöm)

*

Kerékpáron karnyi ágak,
összerakva, nem himbálnak.
Egyik felén barna legény,
zsíros kalap van a fején,
mögötte egy pici koma,
nem tagadja le, hogy roma.
Zsebre dugja mindkét kezét,
sapka takarja a szemét.
Hogyha este vacsoráznak,
levesük lesz, már nem fáznak.
Karácsonyfa alatt fehér
újsütetű bolti kenyér,
több is lehet, mint egy falás:
ma délelőtt volt az osztás...

*

Hó alatt a kurta
álom
nem hagyott magamra.
Várom
már szelíd szavakkal,
látom
őt talált haraggal,
szólok
szürkülő torokkal:
Tél van.
(Pizkosul örülök...)

2007. november 20.

Utak...

Álmokra, ajkakra, csókokra várva
baktatok erdőben, réten, hiába.
Rám borul alkonyat börtön-varázsa,
hogy' leszek karjaid fény-kanavásza?
Vánszorog fákon a kéklombok nyála,
rátalál rézszínű illat a hársra.
Megpihenek végre szárnyaid mellett,
eltakar védőn két rózsaszín melled.
Átkarolom, mintha méze csorogna...
Sóhajjal hívlak én, térj meg utamba!

2007. november 26.

Forró kávé...

Sötét lé vagy kedvelt drogom,
hosszú kortyod számban tartom.
Melegítéd sápadt nyelvem,
dobogtatod ráncos szívem.
Elvezet az öröm felé
néhány csésze forró kávé.

2007. november 27.

Fekete

Keserűen csorog le torkomon.
Félálomban magamban számolom
a percek, a hosszú kortyokat,
míg a reggel délelőtté szakad.
Megtölti gyomromat tejszínes lé:
forrón gőzölgő reggeli kávé.

2007. november 27.

Apám

Arcomon őrzöm vonásait.
Homlokom mögött a gondolat
egyre másra átcikázik,
ha kezem könyvlapokban matat.

Enyves szagú könyvkötő volt ő,
mit nékem büdösnek mondana,
szemében halványkék felhő
talán még mosolyra fakadna.

Álmok és kételyek gyötörték.
Hittel felvállalta elveit,
szolgált miközben átverték,
végül megtépkedték rongyait.

Álnok hazugságok, kétségek,
melyektől annyira menekült,
reá találtak idővel.
Darázsraj fejében hegedült...

Borotvám az arcán sercegett,
tudta, hogy utoljára látom,
mosolygósan felém intett,
majd elnyomta az örök álmom.

2007. december 4.

Sakál...

Ellenségem a barátod?
Hogy van ez?
Egyszer homlokom csókolod,
máskor meg
nyitott ablakom karcolod?
Miért ne?
Bátorít az alkalom, hogy
eltemess?
Tűzokádó? Fagyhalál?
Szememben
nem vagy más, csak egy sakál!

2007. december 6.

Adventi fények

Mocskos rongyát csavarja ködös délután.
A hó nyomát sehol nem találjuk, immár
nyakunkba szakad semmilyen orcájú tél,
Várjuk, száncsengő nekünk mikor s hogy' zenél.
Örömet remélve nézünk a naptárba,
gyermekarc sugára tapadna hozzája...
Gyertyánknak lecsorgó viasza gyöngyözik,
lesz, aki velünk egy pohár bort megiszik?
Kettesben csendesen őszülünk szobánkban,
gondolat-ujjaink közelben, távolban...
Üveg mögül pillant szürkülő kék szemed,
Meglátom benne az adventi fényeket.

2007. december 8.

Amikor veled vagyok...

Hangyák bujkálnak mellényem alatt,
percek alatt kilókat fogyok,
figyelmem, hajam, szanaszét szalad
akkor, amikor veled vagyok.
Csacsogó hangod mindent betakar,
lassan szólni sem tudok,
gyomrom émelyeg, torkom kapar,
vacogok, mikor veled vagyok.
Költsd el pénzem, hiszen megérdemlem,
nyugtomat csak akkor hagyod,
ha pisztolyom füstölgő torkát nézem...
Átkozott, mikor veled vagyok.

2007. december 12.

Áhítat...

A betlehemi királyoknak csak a hátát nézem,
megcsúszom a jászol mellett, oda van a szemérmem.
Csillagok kék éjszakában nem énnem ragyognak,
ingem kilóg nadrágomból, hajam égre mutogat.

Bűnöm sokát megbocsátják szentestére, ünnepre,
bebocsátást, feloldozást könnyörgők a fejemre.
Szeretet, jó meleg étel vállakon és tányéron,
nem értem a szentbeszédet, mégis csendben hallgatom.

Eltelnek a vigasságok örömök, has-dagadás,
elfelejtek forró kályhát, barátságot, kézfogást.
Csillagtalan éjszakában járok tovább utamon,
kóbor ebet, árva követ ezután megrugdosom.

2007. december 21.

Karácsony, ragyogás...

Karácsony, ragyogás,
angyalszárnysuhogás.
Betlehem, énekek,
törékeny gyerekek.
Fenyőgally, ajándék,
csokorba fonadék,
kalácsok, áhítat,
nagyanyó mosogat,
unokák örvendnek,
árváknak kegyelet,
piros még az alma,
ködben az ég alja,
nincs több várakozás,
csak jó adakozás.
Ölelkezik testvér,
ágról hullt falevél,
ránéz valahára
fenyőfa ágára.

2007. december 21.

Novellák, elbeszélések

A dolgok pozitív oldala

Megint „írói válságban” vagyok... Hetek óta nem tudok mit kinyom(tat)ni magamból. Semmi lényeges nem jut eszembe.

Amiről írhatnék, azt meg szégyellem a feleségem előtt, mármint hogy az utolsó szeretőm is hűtlenül elhagyott, és most azon kesergek. Ez most nem lehet témám, főleg azóta, hogy nejemnek több ideje van az irodalomra... Sokat olvas mostanában. Az enyémeiből is. Jobb, ha hanyagolom a témát, mert akkor kifaggat, én meg nem tudok (jól) hazudni...

Se újabb szerelem, csak válság... De jobb is, mert akkor magyarázkodhatnék, miért írok szép, meleg, barna szemekről, hosszú vörös hajról, állva szeretkezésről, mikor neki kék a szeme, szőke, és csak ágyban szereti hátulról...

Jobb a békesség, a magyarázkodásba pedig csak belebonyolódnék...

Szóval, akkor miről írjak?

Most már engem is idegesít ez a nagy hallgatás. Két hét múlva itt van az amatőr írói közösség találkozója, és semmi újabb dologgal nem tudok előállni. A többiek ontják magukból a jobbnál jobb verseket, novellákat, tele vannak izgalmas, érdekes témákkal, én meg... Tiszta égés, ha régi dolgaimmal állok elő.

Az még szerencse, hogy nem ebből kell megélnem... Így hát nézem a dolgok pozitív oldalát... Arról nem lehet írni, hogy a leleteim jók voltak, meg hogy valószínű, a közeljövőben nem rákban fogok meghalni. Ennek örülhetek (?), de nem téma... Hogy a napra sem mehetek, az egyáltalán nem öröm, de kibírható. Legalább büntetlenül tunyulhatok a sötét szobában déltől háromig... hahaha...

Szóval a dolgok pozitív oldala...

Amikor az ötéves Bálint unokámtól hallottam először ezt a kifejezést, nagyon elcsodálkoztam, mennyire tájékozott, és milyen életszerűen gondolkodik a gyerek, holott még olvasni sem tud... Ezt mondta unokanővérének is, amikor a lánynak a kisebbik rántott hús jutott... Aztán, miután én is végignéztem néhány epizódot kedvenc sorozatából, hát már nem csodálkoztam... Örültem, hogy nem a hülye kutya mozgását és bozontos barátjának cselekedeteit utánozza...

Így hát én is nézem a dolgok pozitív oldalát...

Tulajdonképpen jó is, hogy nincs témám, nincs miről írnom.

Tök jó, hogy semmi nem jut az eszembe...

2007. június 8.

Az örök Éva

Elgondolkodom, mennyire másképp élnek meg eseményeket, fedeznek fel dolgokat különböző korosztályok.

Talán a korról jár, de eddig fel sem tűnt ez. Csak mostanában... Míg a fiatalok között töltöttem hosszú éveket, a dolog természetes volt. Átvettem gondolkodásmódjukat, módszereimet hozzájuk igazítva módosítottam, hogy próbálják megérteni a fontosnak ítélteteket.

Ma már három nemzedéket tudok összehasonlítani... sajnos, vagy nem, ki tudja megmondani...

Nyiladozó értelmű gyerekek egyik legfontosabb kérdése, amelyre választ várnak, az élet keletkezése, annak folyamata, konkrétan, naturálishan egy az egyben...

Ma már nem gond TV-s, videós, DVD-s, internetes világunkban, akár részleteiben, aprólékosan kidolgozva is.

Kedvenc meséjünkben unokáim töviről hegyire, részletekbe menően megtudhatnak mindent erről. A Kisvakond barátai egyik epizódjában láthatják, amint a nyuszi fiú udvarol a nyuszi lánynak (Kleopátra frizura, műszempillák). Virágok, ajándék, zene, majd csókok és igazán lírai, testi egyesülés következik félreérthetetlenül, de nagyon ízlésesen. A magzat növekedését lehet mindenki örömeire figyelemmel kísérni. Azután jönnek a fájások. A nyuszi kismama szabályos terpeszben, szemléletesen táguló vaginával, a Kisvakond orvosi segítségével három gyönyörű nyuszi gyereknek ad örömmel életet.

A nagyobbik két unoka csak mosolyogva szemléli a hármas ikerszülést. Szerintem akár le is tudnák vezetni egymásnak...

A kétéves Botond még belelkesedik, és játék közben megáll, miután látja kigurulni a három nyúlfit.

Szerintem már ő is tökéletesen fel van világosítva... A szüleiknek marha jó dolguk van...

A mi gyerekeinknél, az apjuknál, még nem volt így. TV ugyan volt, de a Foxi Maxi, a Mazsola, a Csodapók meséi nem tartalmaztak ilyen epizódokat. Délután sem volt még akkor ifjúsági filmnek álcázott pornóműsor. Sajnos, mert magunknak kellett gondoskodni a gyerekek felvilágosításáról... Az anyja beszélgetett a nagyobbikkal, aztán, már amikor tudott olvasni, megkapta az igazán szellemes, kedves „A gólya hozza?” című füzetecskét, hogy mindig legyen kéznél az állandóan kíváncsi bűdös kölyöknek... A kisebbiknek már ő magyarázott nagy szakértelemmel. Nekünk így könnyebb is volt, meg a kicsi a bátyjának mindig jobban elhitt mindent, mint nekünk.

Az én időmben meg főleg nem így volt!

Rádiónk ugyan világvevőként működött, de mi csak vasárnap délelőttönként hallgathattuk a Csinnbumm cirkusz műsorát, amely emlékezetem szerint soha nem érintette ezt a kérdést.

Irodalomhoz is nehezebben jutottunk. Hirschler könyve csak felnőtt koromban jelent meg... Apám meztelennő képgyűjteményét szigorúan őrizték...

Hétéves elmúltam, amikor a témával intenzíven kezdtem foglalkozni. Az akkori barátnőmmel tárgyaltuk meg a dolgokat.

Nagyon szép lány volt. Tőlem néhány évvel idősebb. Egy Mátra aljai kis falu két tantermes iskolájába jártunk, én elsős, ő már másodikos volt. Akkor még az érett nők vonzottak. Azután rájöttem az életem során, hogy az Évák is...

Az első nagy szerelmem, az első (és utolsó) feleségem, jó néhány nem hivatalos kapcsolatom másik fele Éva, szóval a legkedvesebb emlékeim megszemélyesítői Évák voltak.

Az akkori barátnőmnek a neve is nagyon szép volt: Pongrácz Éva...

Vele tárgyaltuk ki a dolgokat. Nagyon érdekelte őt is a téma. Emlékszem, sok új dolgot mondtam neki, aminek nagyon örült, bár próbálta leplezni meglepetését.

Előrebocsátom, ne gondoljon senki rosszra, gyakorlati lépéseket nem tettünk, mivel ő nem kezdeményezett, szemérmessége nem engedte, én meg már túl voltam a lányos alkatok szemlélődésén...

Lényeg az, hogy már tudtuk, hogyan készül a gyerek, hogy férfi meg nő kell hozzá, meg milyen aktus. Ő aggódott, hogy az biztosan fájdalmas lehet nekik, de igyekeztem eloszlatni aggodalmát, hogy csak először, meg kicsit, és utána már nem... (Innen-onnan beszerzett információkból biztosan tudtam)

Úgy látszik meggyőző voltam számára, mert elhitte.

A legnagyobb dilemmába akkor kerültünk, amikor a baba megszületését akartuk tisztázni.

A nagy hasból kibújik... De hol, és hogyan?

Tőle vártam a választ, mivelhogy ő a nő, de nem adott biztos magyarázatot...

Hogy felvágják a hasát, az nem stimmel, mert mi hárman voltunk már testvérek, anyámnak még egy karcolás sem volt rajta. Meglestem.

A száján nem lehet, hisz ott vannak a fogak, meg kicsi is. Ahol a kaka, ott sem lehet, mivel gusztustalan, meg a baba is nagy...

Napokig fumigáltunk a dolgon... Sorsot húztunk. Rám került a választás, nekem kellett megkérdezni anyámtól. Az időpont, a határidő is megadatott, mikorra vigyem a pontos választ...

Akkor még nem tudtam, hogy a valóság milyen kegyetlen, és az őszinteség a nőknél nem vezet eredményre.

– Na! Megkérdezted anyukádat? –tette fel a kérdést a megadott találkozó időpontjában.

– Igen – mondtam kicsit aggodalmasan.

– Akkor mondjad! Hol jön ki? – sürgetett izgatottan.

– Ott, ahol bemegegy...

Végtelen döbbenet ült ki csinos arcocskájára, majd szemében a felismerés sugara látszott, mintha a gyanúja beigazolódnak volna. A legfélelmetesebb az volt csillogó szemében, amikor megláttam az egész férfinem ellen irányuló megvetését, keveredve nagyfokú gyűlölettel.

Hosszú ideig ültünk szótlanul egymás mellett.

– Igen – szólt tétován rám sem nézve – akkor... szia! – mondta és otthagytott.

Ezután megszűntek a bizalmas beszélgetések. Került engem. Elköltöztünk a faluból, azóta sem láttam.

A nevére, arcára, a beszélgetésekre máig emlékszem. Az egyik első nőmre...

Ő is Éva volt, az örök nő.

2007. június 9.

Férfiszolidaritás

Bálint nagyon korán hozzászólt az autózáshoz.

Nem luxus volt az ő utaztatása. Apja munkakörénél fogva szűkre szabottan gazdálkodott az idővel. A szülők munkahelye is távol esett egymástól, tehát a kicsit kénytelenek voltak kocsikáztatni. A gyerekülés gondosan a vezető mögé volt téve, a srác pici kora óta ott pöffeszkedett, nézte a forgalmat, a tájat... Amint beszélni tudott kicsit érthetőbben, már mondta, hogy itt az apa munkahelye, arra lakik Nana (nagy mama) itt a bölcsi, az ovi, most Papóékhoz megyünk...

Azután már a közlekedési szabályokkal is tisztába került. Ha például az apjának nem adták meg az elsőbbséget, hirtelen kellett fékeznie, a sajtóságos korlátozott szókincsével felháborodottan magyarázta meg az erőviszonyokat.

Nagyon szerette a rádiót. Velem is, ha mögöttem ült, mindig bekapcsoltatta.

–Kérem szépen a rádiót bekapcsolni! – szólt csendesen, már induláskor.

Nem lehetett megtagadni...Jó utas volt, türelemmel viselte a hányattatást.

Mindent megfigyelt a kisgyerekek nyitott, nagy értelmi befogadóképességével.

Egy szombat délelőtt a nagyváros melletti nyaralóba igyekeztünk. A hároméves Bálint, apja mögött, a szokásos helyen ült, én, elől az anyósülésen, mögöttem a húgom, aki ritkán találkozott a fiam családjával.

A főúton nagy volt a forgalom. Telkes autók igyekeztek ki a városból. Lassan haladtunk, elsősorban a hétvégi vezetőknek köszönhetően. A szembejövő forgalom is sűrű volt.

Fiam ki- kibújva próbált haladni, sikertelenül.

– Előzzük már meg azt a mocskot! – szólalt meg az unokám lakonikusan.

– ??? – egymásra néztünk.

– Jól hallottam? – kérdezte a húgom kissé előrehajolva.

Fiam arcán kínos mosoly, én nagy vigyorogva igazoltam vissza a biztatást.

– Ki szokta ezt mondani? Kitől hallottad ezt Bálintkám? – kérdezte az egyedüli nő a kocsiban a gyerektől, kiugrasztani szándékozva a nyulat a bokorból.

– Senkitől sem!

– Apa, vagy talán Papó mondogatja?

– Nem! Senki! Csak én! Csak én!– mondta büszkén a gyerek, és cinkos mosolyt küldve felénk, kihúzta magát a gyerekülésben.

– Megéritek a pénzeteket! – dohogott húgom – Már ez a kis görcs is tudja a szövegét...

Igen! Mi férfiak, kell, hogy összetartsunk, és ezt időben kell elkezdni...

2007. július 3.

Szeretem az állatokat

Minden állatot nagyon szeretek! A vadállatot, a szelidet, a háziállatot, a mezeit, az erdeit, a városit, a falusit!

Az oroszlán kedvenc állatom. Amikor áll a szavanna szélén, a szél lengeti büszke fején a hatalmas sörényét... az lenyűgöző! Mikor ilyet látok a TV-ben, hát teljesen feldob!

Múltkorában voltunk a vadasparkban, és megnéztük őket.

Nagyon büdösek voltak. Azt nem szeretem. Ráadásul a rácson keresztül lehugyálta a velünk lévő szomszéd Pistikét, aki olyan orrfacsaró büzt árasztott, hogy hazafelé az autóban hiába akasztottam ki a három tartalék illatosítót, mindent átvett a szaga. Nem is értem, miért nem fürdetik rendszeresen őket a gondozóik... (A Pistikét is, hiába...)

A zebrákat is szeretem, akiket az oroszlánok is szeretnek. Mármost megenni. Néhányszor láttam őket a természetfilm-csatornán, amint nagyban kergetőztek, jobbra az oroszlánok győztek...

A lovakat, akik hasonlítanak hozzájuk, és ugyanolyanok, csak pizsama nélkül, különösképpen szeretem, mert azokat egyre többször látom élve is, vagyis élőben. Szép selymes a szőrük, erősek, elbírják az embert, főleg a hátsólovak. Amelyik a kocsit húzza, az még talán erősebb. A majálison, a falunapon pónikat is hozott a gazdájuk, a gyerekek ráülhettek, és szelíden köröztek a stadion edzőpályáján. Előzetesen végigvezették a falu utcáin őket, kedvet csinálva a gyerekeknek a lovagláshoz. Előttünk is elhaladtak. Sajnos, mert az egyik kis vakarcs odaszart a kapu elé egy nagy halommal. Mikor be akartam az autóval jönni, hát nem lehetett kikerülni. Ha rámegegyek, beviszem a garázsba, a betonon szétszóródnak a lócitrom darabjai, randa lesz, meg odajönnek a legyek, akiket szintén szeretek, de leginkább a légyapíron felragasztva, sorjában...

Szóval össze kellett sepernem, majdnem egy vödörre való volt belőle. Én szeretem a lovat, csak ne szarjon a kapunk elé.

A kutya is szarik, de az más! Az nem tud máshová. Némelyik elkaparja, de nem elég mélyen. A miénk egyáltalán nem. Otthagyja, mint a közmondásban a Szaharát... Feleségem vagy én szedjük össze az udvar végéből, mert mindig ugyanarra a helyre teszi le. Néha látom, hogy szaglássza, és megeszi! Azt nagyon utálok! Ilyenkor rá is ordítok, hogy Fúújjj!

Ennek ellenére nagyon szeretem a kutyánkat. Menhelyről hoztuk ki a sok szerencsétlen közül, még egyéves korában. Nagyon kedves jószág, meg nagy, és ami a portán kívül van, arra rettentően haragszik. Különösen a biciklizőkre, a görkorcsolyás gyerekekre, a labdát pattogtató fiúkra, meg a zsákot vagy horgászbotot vivő emberekre, különösen, ha sötétebb a bőrük. Pedig egyikre sem tanítottam, mégis tudja... Macska sem mer bejönni az udvarra, pedig azt nagyon szeretem. A galambokat is elkergeti, nem beszélve a szomszéd kacsáiról, akik közül néhány átrepült, de nem ért földet... Mondtam is ezt sajnálkozva gazdájuknak, visszadobva a kinyuvadt jószágot, amelyet büszkén hozott hozzám drága kutyusom. Szerencsére „A kacsá bánja!” volt a lakonikus válasz részükről. A barátság megmaradt, a kacsák most már messze elkerülik még a kerítés közelét is.

Az ásásról nem tudom leszoktatni. Néhány hete volt csak nálunk Nanó, amikor a kőművest várva reggel megláttam a kutyát a finom homokkupac tetején. Már nem volt kupac, mert tízméteres körzetbe szétszórva kaparta szét a drága simítóhomokot. A vér elöntötte az agyamat! Kerítettem egy lécet, és avval vertem el a rohadt dögöt, miközben a nyakörvénel ráncigálva a homokba vertem az orrát. Később megnyugodva láttam, hogy a léc végén lévő kiálló szög nem sértette fel a kutyus oldalát meg hátát, mert a kutyát nagyon szeretem. Ő is engem! Igaz, azóta, ha lécet, hosszú vízmértéket vagy akár a fejes vonalzót látja nálam, messzire elkerül.

A kisállatokat nagyon szeretem.

Volt két teknősbékánk, ékszerteknőcök. Mikor megvettük őket nem voltak nagyobbak egy tízforintosnál. Tíz év múlva kinőtték az ötvenliteres akváriumot, elétek az összes csalihalat, meg bűdösek voltak, hiába cseréltem a vizüket naponta. Szerencsére az állatkert befogadta mindkettőt, pedig nagyon szeretjük őket.

Hogy a kis vakond milyen aranyos! Az unokáim nagyon szeretik nézni DVD-jüket! Kettő van belőlük. Mikor a kis Botondka nálunk van, felváltva kell a készülékbe tenni! Cuki történetek szólnak róla, a kisautóról, a nadrágról, a barátairól, a kirándulásról, a robotról, meg még ki tudja miről. Én is kívülről ismerem minden történetét. Igaz a minap egyáltalán nem bántam, hogy a kicsi nagy bánatára a lejátszó megadta magát, és a hang nem jön belőle, csak a kép...

A kertünkben szintén van vakond. Sajnos. Állítólag védett állat, hiába kértem rá mérget a gazdaboltban, azt mondták, meg ne próbáljam! Nem is. Üvegpalackokat állítottam bele az ágyásokba, hogy a szél által keltett hangoktól, ami a palackban gerjed és a föld alatt is hallatszik, elriassza a drága kis jószágot, és menjen inkább a szomszéd felé...

Nem igazán segített eddig...

Ördögh szomszéd tanácsára reggel kimentem a kertbe, ahol láttam mozogni a túrást, odacsaptam a tetejére az ortókapával. Szerinte ez szabályos, mert csak a földhányást igazítom el... Mivelhogy szeretjük az állatokat.

Én az embereket is nagyon szeretem, de erről, majd máskor...

2007. április 23.

Kerítés melletti egyperces

Hétfőn délelőtt nincs nagy nyüzsgés a házunk előtt.

Fűnyírás közben felnézve többször láttam, hogy a bicikliről intett felém menet közben. Nem hallottam a gép hangjától, de biztosan köszönt. Én is vissza.

A léckerítésen keresztül, ha elhaladnak, benéznek a portára és köszönnek az emberek. Itt, faluhelyen már ez így szokás. A gyerekek biztosan. A felnőttek, ha közeli szomszédok, néhány szót hozzáfűznek:... jó az idő..., megy a munka..., szépen virít a muskátli..., meg ilyeneket. Csaknem az egész falut megismertük a két év alatt, mióta ideköltöztünk. Egyszer mindenki elmegy előttünk, vagy viszik, mivelhogy a temető előtti közben van a házunk...

Velem egykorúnak tűnt, habár a vidéki emberekről nehéz megállapítani, hogy az öregség, a munka, vagy az ital barázdálta-e fel a fizimiskájukat. Őszes, rövid hajú, barnaképű ember. Szerintem, van benne néhány vonóval, vagy az is lehet, hogy az összes az. Bár a cigányok nemigen köszönnek a faluban ismeretlennek. Nem fogadják jobbára a magyarok, azért nem is kezdeményezik. Nekem már többen köszönnek közülük előre, akik nem is tudják a nevemet. Én sem az övéket, de fogadom a „jó napot”.

Megállt, odatámasztotta a léchez a kopott, lámpa és sárvédő nélküli kerékpárt, és megvárta, míg odamegyek.

– Látom, mindjárt megvan a fűnyírással. Jól néz ki a gyep – mondta parolázás közben.

– Igen. Haladok. Maga is munkálkodik valamiben – szoltam vissza, mert a munkáskabátja zsebéből a kalapács, a hóna alól a vízmérték lógott ki. Sosem láttam csak úgy kerékpározni. Hol szerszámot, hol zsákot, hol az asszonyt vitte a házilag megerősített csomagtartón.

Mondta is a munka lényegét, majd új témába kezdett:

– Nem tudja, mi van Hegedüs Ferivel? Merthogy az nekem testi-lelki jó barátom volt. Rakodójaként dolgoztam majdnem nyolc évig. Aztán elment a Tsz-be, én meg maradtam. Csanálosi! Ismeri ugye!

– Hogyne! Velünk egykorú! – vágtam rá szemrebbenés nélkül.

– Tőlem idősebb vagy öt évvel – válaszolt amaz – szokott vele találkozni?

– Nem láttam már régen – mondtam.

– Nincs már Csanáloson? Csak nem halt meg? – kérdezte.

– Én Miskolcon találkoztam vele négy éve, akkor jól nézett ki. Semmi baja nem volt – válaszoltam.

– Hát maguk nem Csanálosról jöttek ide? – kérdezte elbizonytalanodva, némi zavartság ült ki az arcára.

– Nem – mondtam.

Aztán tisztáztuk, hogy bizony nagyon sokan elmentek a korosztályunkból, meg sokan vannak a faluban, akikkel együtt dolgoztunk a Volánnál, meg, hogy a rakodó és a sofőr, mintha összenőnének a munka során...

Elköszönt, mert még a Tüzéphez kellett mennie vágókorongért, és hogy hegeszteni is akar.

Feleségem látta a diskurzust, odajött, kérdezte:

– Ki az a Hegedüs Feri?

– Fogalmam sincs! – válaszoltam.

– ???

– Azon már ne múljon a jó barátság, hogy nem tudom, ki az a Hegedüsferi! Annyi embert ismertem meg a tizenöt évi volános munkám során, hogy biztosan volt köztük Hegedüs, meg Feri is, meg együtt is... Minek ábrándítsam ki ezt a jó embert. Nem látta tíz éve...Jó volt vele beszélgetni. Ő sem bánta, azért állt meg...- válaszoltam elképedt feleségemnek.

A kedvem megmaradt.

Délelőtt még kétszer intettem fűnyírás közben az emberemnek, miközben mosolyogva elcsattogott járgányával léces kapunk előtt.

2007. április 20.

Plébániai egyperces

Barátomék falun vettek házat.

Eladták a városi drága lakást, a maradékból kifizették az adósságokat, az újra is maradt kevés, éppen annyi, hogy kifesthessék. A portán nem volt annyi hely, hogy a bútorokat addig biztonságba helyezték. A falu plébánosa, B. Atya, aki jó barátja volt a gazdának, felajánlotta segítségét.

– Van üres terem a parókián. A kétszáz éves épületben elvannak a bútorok, míg a festés megtörténik. Az új lakást meg utána felszenteljük...- így a pap.

Barátom összetrombitálta a közeliakat, az erős férfiakat, köztük engem is. Szereztünk egy olcsó Ifát, rá a bútorokat és mentünk a plébániára vele.

Az Atya először megmutatta a termet, ahová be kellett pakolnunk.

Hosszú folyosó volt, ahová közvetlenül beléptünk. Az ajtóval szemben kék lepelbe öltöztetett Mária-szobor állt, áldást hintve a belépő felé.

– A szobor háromszáz éves is elmúlt – mondta az Atya – a régi parókiáról került ide. Műemlék, mint az épület – dicsekedett.

Jobbra fordulva a félhomályos ódon folyosón, az utolsó terem jelölte ki nekünk.

Marika, a haver felesége, aki szintén haver, eligazítást tartott négyünknek:

– Aztán csak tisztességesen legyetek – mondta ismerve a társulat szabad száját – nincs káromkodás, főleg a katolikus szenteket kíméljétek! Meg tudjátok állni erre a kis időre?

– Már hogyyapi... hogyafenébe nem, Marikám – közölte finoman az unokaöccse.

Mindnyájan bólogattunk.

Laci maradt fenn a kocsin a sofőrrel. Szentori hangon irányított négyünket, és adogatta le a darabokat. Hol kettesével megragadva, hol egyenként trógeroltuk be a bútorokat végig a folyosón.

Nagyon finoman viselkedtünk. A sűrű, ódon kőpadlón lépteink kopogtak, még a sóhajtásunk is visszhangzott. Jocó is csak az udvarra kiérve engedte el a hangos szellentését, pedig látszott rajta, hogy percekig szenved. Elfojtott hümmögések, nyögések hallatszottak, szitkozódásnak nyoma sem volt.

A nagy háromajtós szekrény volt az utolsó darab. Négyen fogtuk meg. Laci leugorva a platóról kísért minket, irányított, mint ahogy szokása volt...

A szűk folyosóajtón előrement, és jobbra kanyarodásunkkor aggódva figyelmeztetett minket vastag hangján:

– Vigyázzatok! Le ne basszátok a Szűz Máriát!

A falak repedeztek.

Mi a röhögésünket próbáltuk magunkba fojtani.

Marika csuklani kezdett...

Senki más nem hallotta rajtunk kívül, csak B. Atya, két sietősen elbújó apáca meg a kántor...

A bútorok épen bekerültek.

Mi meg szemlesütve ki...

2007. szeptember 23.

Kisbolti (majdnem) egyperces

Soromra vártam a pult előtt. Asszonyok vásároltak, én csendben nézelődtem.

Egyre ritkábban megyek a kisboltba mostanság. Választékuk mindinkább csökken, az áraik meg emelkednek. Kenyérért sem szívesen járok már oda. Korábban volt „sima”, meg szeletelt. Azt a kenyeret szeretem, amelyet én szegek meg. Kereszt az aljára, utána a kés... Így tanultam. Legtöbbször már csak szeleteltet vihetek. Vagy elfogy, mire odaérek, vagy nem is kapnak a simából. A szeletelt legtöbbször úgy néz ki, mintha kétszer átgyalogoltak volna rajta... Így hát, ha tehetem a nagy ABC-be megyek, a városban, a szupermarketban vásárolom meg, vagy megkérem a kedvesem, hogy süssön. Az a legjobb.

Néztem ki a fejemből, amikor mellettem megszólalt egy vékony gyerekhang.

– Bácsi!

Nagy, sötét hajkorona, hatalmas fekete szemek villogtak felém az olajos, csillogó arcból.

– Tetszene venni papómnak egy kétliteres fehérbort?

Mire rákérdeztem, a várható válasz is eszembe jutott.

– Miért? Nem tudod megvenni egyedül?

– De igen! Itt a pénz is rá, csak nekem nem adnak – mondta elhalkuló hangon.

A boltban úgy látszik bekeményítettek...A napokban előttem küldött vissza egy gyereket Katika, aki cigit akart venni, mondván az apjának.

– Jöjjön ő, -van ideje- vagy küldje az idősebb testvéredet! – szólt rá határozottan akkor.

Lenéztem a gyerekekre. Az én nagyobbik fiúunokám is ilyen forma, szőkében. Nem küldeném cigiért, meg borért sem, pedig ha kérném megtenné, mert szeret engem, a nagyapját.

Ez a kicsi is, biztosan. Azért jött el...vagy ráparancsoltak.

– Remélem nem te akarod meginni! – évődtem vele.

– Á, dehogy, én nem szeretem a bort – válaszolt, állva a tekintetemet.

– Csak a pálinkát szereted, ugye?

– Nem, nem! Azt sem! – tiltakozott már mosolyogva.

Néhány másodpercig gondolkodtam, mi jót tehetnék...

– Én kérek egy flakon fehérét a Papónak! Ő fizeti! – és magam elé toltam a gyereket.

Furcsán néztek rám a pultnál, de nem szóltak, odaadták neki.

Még kért három zsemlét.

Tízezressel fizetett.

A bolt előtt értem utol. Köszönt.

Hátára vetve, a szatyor lehúzta vékony vállát. Nagy igyekezettel majszolta csupasz zsemléjét.

2007. október 18.

A nő telefonál

Néhány perce várakozott, amikor elhaladt előtte.

Jól megnézte. Nem tehetett másként, mert a nő, férfiszemnek nagy örömet jelentett. Hosszú, sima, kellemesen napbarnított lábain ügyesen tipegett magas sarkú szandáljában.

– Inkább kissé karika, mint iksz lába van – állapította meg a férfi, amint utánanézett.

Karcsú, jól ívelt dereka alatt izgatóan himbálta kerek fenekét. Téglaszínű, apró fehérmintás, rövid ruhája szövetén át minden lépésnél megrezdültek a kerek izmok.

Nem tudta először, hogy mi a furcsa a nőben, aztán rájött: nem látja fél arcát.

A nő telefonált.

Hosszú szőke haját egyedül egy szarukeretes napszemüveg fogta össze feje búbján. Ez manapság nagy divat. A férfi nem szerette, különösen, amikor hímneműek tették ezt, inkább kopaszságukat álcázva így.

Csinos arcát félig eltakarta balról a tenyerével, amelyben a telefonját tartotta, miközben visszapillantott a padon ülő férfira. A nő menet közben csacsogott, csicsergett a mobilon, majd eltűnt az épület sarkánál, a park bokrai között vezető keskeny kavicsos úton.

A férfi tovább várakozott a padon. Nézelődött, örült a félórának, amelyet tétlenül tölthetett.

Kevés idő telt el, amikor a nő hangját hallotta a bokrok közül.

Nem egyedül jött. Előtte négy év körüli fiúcska lépegetett teljesen öntörvényűen, a gyalogutat nem követve, a bokrok között meg-megállva, lehajolva egy-egy kavicsért vagy faágért.

Magában dünnyögött, tudta, az anyjához leginkább hiába szól.

A nő telefonált.

Nem hangosan, de a közelállók számára teljesen érthetően válaszolt.

– Bandiék jól vannak, Jucus most várja a harmadik gyerekét... persze... biztosan nehéz lesz.... az is császárral...

Nem voltak közelállók, csak a férfi ült a padon, ami előtt járkáltak cikcakkban: a gyerek, utána a nő. A kicsi elesett, a nő felsegítette, leporolta a kis nadrágját, és közben tovább telefonált.

A fiú vizet kért csendesen, kis vékonyka hangján. Az anyja nem hallotta meg.

A férfi felállt, közelebb ment, mutogatta: a gyerek szomjas.

Vállára akasztott divatos táskából széles szájú palackot vett ki, és odanyújtotta a férfinak, itassa meg a gyerekét, és köszönően rámosolygott.

A nő tovább telefonált.

A férfi néhány lépéssel követte őket, miután a gyereket megitta, a palackot visszaadta neki. Tovább folytatta a beszélgetést.

– Jaj, hát persze! Az olyan kis cukicukicukika... de láthatad rajtam már egy éve.... tiéd is... és olyan jó még mindig Janival... nahát... édes vagy szívecském...

A férfi nem mulasztotta elkönyvelni a nő kedves, csábos mosolyát segítségét követően.

Mögöttük ment továbbra is, gondolva, bízva, szükség lehet még tevékenységére.

A nő telefonált.

Gyereket követve a park bokrai között bóklásztak. A környéken csak ők sétálgattak. A nő a puha avarban (véletlenül) megbotolva elhagyta az egyik papucsát. A férfit támaszkodott, miközben visszabújít a csinos alkalmatosságba.

A férfi közben megérezhette az izmos derekát, remegő csípőjét is.

A nő tovább telefonált.

A gyereket leültették egy kis szobor talpazatára, kiflit adtak a kezébe, hogy foglalja el magát.

A nő ügyesen kilépett tangájából, amit a férfi készségesen lesegített, előrehajolt és egy ágas fának támaszkodva félreérthetetlen pózt vett fel.

A férfi azonnal megértette.

Cselekedett.

A nő tovább telefonált.

Ügyesen szedve a levegőt, időnként hálás pillantásokat vetve hátra, folyamatosan a készülékbe válaszolva felvette a férfias mozdulatok ritmusát.

Láthatóan, érezhetően mindkettőjük nagy megelégedésére, gyönyörűségére tették, ami kell...

Mire a gyerek elmajszolta a kiflit, ők is végeztek. Mármint az aktussal.

A nő tovább telefonált.

A férfi felvette az elrúgott falatka női fehéreneműt, átadta a szökének, aki ügyes mozdulattal a válltáskájába csúsztatva a palack mellé, szelíd mosolyt küldve a férfinak.

– Igen, így fogjuk tenni mi is... jó lenne tényleg, már személyesen... jövő vasárnap szerintem lehet... Várj egy pillanatot! Férjem hív közben, átkapcsolok hozzá...

– Tessék szívecském! Itt vagyunk a parkban... persze, a szokásos helyen... jó! Öt perc múlva...Itt vagyok Ica...nem... mondhatod...közben megyünk, mert Pali jött értünk...

A mellette álló férfi mellére téve puha tenyerét gyengéden eltolta, közben mosolyogva arcon csókolta.

Fogta a gyerek kezét, és elindultak a park kijárata felé. Lassan eltűntek szem elől.

A nő közben halkuló hangon tovább telefonált.

A férfi csendes merengését mobilja éles hangja szakította meg.

Felesége volt.

A felesége telefonált...

2007. július 13.

Könnyút éjszakára...

Átvette magát az ablakpárkányon. Látta, a külső ajtó becsukódik az érkező mögött, amint a függőfolyosó kövére huppant. Bosszantotta, hogy miért nem indult hamarabb el az asszonytól. Másfél órát szeretkeztek, most meg kerülni kell a másikat...

A lépcsőházban a korlátokat átugorva, hanyatt homlok igyekezett lelépni.

– Milyen pillekönnyűnek érzem magam. Biztosan a füves cigitől, amit együtt szívtunk el – gondolta ugrálás közben.

– Úristen! Én már tíz éve nem is cigizek – döbönt meg a férfi.

Leért az utcára.

Sétálókkal volt tele a színes kockakövekből kirakott út. Főleg nők lépkedtek hatalmas kalapokban, tarka ruhákban. Aztán rájött, mi a furcsa bennük: finom, karcsú lábaikat egymás elé rakosgatták, mint a modellek a kifutón.

Fázni kezdett.

Rémülten vette észre, hogy teljesen meztelen.

A kezében lévő muszlinkendőt kapta ágyéka elé. Végtelen szégyenérzet fogta el, ami kezdett megszűnni, mikor látta, senki nem törődik vele. A járókelők közömbösen mentek el mellette. Néhányan ránéztek, de semmi különösebb reakciójuk nem volt.

Mégis, kellemetlen, fojtogató érzés kerülgette csupaszsága miatt.

Hatalmas üvegcsarnokba ért, belül több emelet magasan a galériákon üzletek. Végigrohant a földszinten, de ott csak éttermek, büfék, pizzériák voltak.

Az emeletre igyekezett, szemben a mozgólépcsővel. Most is csodálkozott, milyen könnyedén mozog.

Kezdett ideges lenni, pánikhangulat lett rajta úrrá.

Végre talált egy üvegajtót, ami mögött állványokon tarka, könnyű ruhák voltak.

Belépett. Örült, kissé megnyugodott, hogy a finom kelmék eltakarják. Még jól is esett simogatásuk hűvös bőrén. A boltban távol néhány hölgy válogatott. Női butikba tévedt.

Nem sok idő telt el. Vele szemben, a ruhafogas túloldalán egy nő jelent meg, majd azt kikerülve elélépett.

Tetőtől talpig végigmérte. Mosolygott. Biztosan érezte, ez az üzlet vezetője vagy a tulaj lehet.

– Segítsen rajtam asszonyom! Egy ruhát kérek, egy óra múlva visszahozom – hadarta halvány hangon a férfi.

A nő, olyan negyven körüli, kedvesen, mosolyogva szólt hozzá.

– Látom, nagy bajba keveredett. Valamit teszünk mindenképp – és kuncogva elsietett.

Pár pillanat elteltével visszajött. Egy szál fehér törölközőben!

Csábosan mosolygott, leemelve magáról a textíliát, kacagva megpördült tengelye körül, fejét kissé félrehajtva igézőn nézett a dermedt férfira.

A fiút a Dave reklám egyik alakjára emlékeztette a sorból, akik a finom bőruket mutogatták.

– De asszonyom, én most onnan jöttem... én többre nem... én nem tudok már... hiszen...- dadogott kétségbeesetten.

– Dehogynem! Én is nagyon ügyes vagyok...- mondta, és hozzásimult, gyengéden a közeli próbafülkébe tuszkolta a húzódozót.

A férfiba enyhe bizsergés költözött. Férfiassága is emelkedett. A szokatlanul nagy és világos fülkében az asszony elébe térdepelt.

Ő lenézett, meglátta a feléje mosolygó asszony húsos szájában a tagját.

A nőnek hatalmas vámpírfogai voltak!

Eszelősen felüvöltött, próbált hátralépni. Nem ment.

Elsötétült minden körülötte.

Szürkeséget észlelt, majd egy kezet, amely kaparászott a mellén.

Mínta álmából ébredt volna, de azonnal elfogta a pánik ismét, amikor a félsötétben egy fej tornyosult fölé.

Jónéhány másodperc kellett, míg rájött, felesége éjszakai pakolásos arcát látja, hajában vastag csavarókkal...

A hajcsavarók muszlinkendővel voltak bebugyolálva, amellyel szemérmét álmában eltakarta...

– Rosszat álmodtál szívecském. Kiáltoztál. Hozzád bújjak? – gurgulázta szerelmesen.

– Ne kicsim – sóhajtott a férfi – inkább visszaalszom egy kevéskét – és ismét megborzongott.

2007. november 3.

Karácsony reggeli egyperces

Sötét volt még reggel, amikor felkelt és kiment a konyhába.

A nappaliban felcsavarta a gázt a konvektornál. Akkor vette észre, hogy a kicsi már játékainál ücsörög a földön. Felkapcsolta az állólámpát, lehajolt hozzá, gyengéden megölelte. A lányka kezében az előző esti ajándék baba. Csendesen etette egy faspatulával.

Teavizet tett fel a gáztűzhelyre, reggelit készített, megterített a hosszú asztalnál.

Nagyfia botorkált ki borzasan szobájából.

– Későn jöttél haza. Nem voltál terhükre? – kérdezte a szemét dörzsölő.

Karácsonyi gyertyagyújtás, az ajándékok után nem volt maradása. Vacsora után elkéredzkedett az anyjától. Elengedte, hátha jobb hangulata lesz a lányéknál. Rendes család, szívesen látták mindig a tizenéves nagykamaszt.

– Elmentem velük az éjféli misére.

Régóta nem jártak ők oda, de nem szólt rá az asszony semmit.

Az ikreket keltegette.

Lassan külön kell tenni őket. Tíz évesek, a lány nemsokára nagyjány... Nagyon ragaszkodnak egymáshoz, mégis – gondolta az asszony – úgy van az rendjén, hogy külön aludjanak. Meg van elég szobájuk. A lányok külön lehetnek.

– Igyekeztek! Reggeli után öltözünk, megyünk.

– Megint? Mindig csak oda – nyafogott az ikerfiú – meg minden vasárnap. Ma nincs is vasárnap...

– Kussolj! – szólt rá a nagy, majd fejét leszegve indult ki az udvarra, kezében cigit szorongatott.

– Ne légy durva a kicsikkel – csitította az anyja csendesen. A cigarettáért nem szólt, tudta, hiába ellenzi, meg hát már majdnem nagykorú volt...

A gyerekek felöltöztek, leültek az asztalhoz. Az ikrek az egyik hosszabb oldalra, velük szemben az anya, mellé véve a kicsit. A nagyfiú végre bejött az udvarból, hideget hozva ült le.

Az asztalfő üresen állt.

Csak a legkisebb evett jóízűen, tömve magába a felkatonázott falatokat. Az asszony tekintete megenyhült, ha ránézett.

A többiek ímmel-ámmal ettek. A nagy csak a teáját itta meg. Talán a tegnapi sok sütemény – gondolta az asszony, aztán felsóhajtott és evett ő is néhány falatot.

Kamrába mentek, biciklikért.

Az asszony bezárta az ajtót. A gázt felcsavarva hagyta. Ha visszajönnek egy kicsit talán melegebb lesz – gondolta.

Maga elé ültette a jól bebugyolált picit. Előrement, utána az ikrek, legvégül a nagy, füstölve.

Szó nélkül kerekeztek a száraz hideg, téli falusi utcán a temető felé.

2007. december 26.